

vort Aarhundrede, hvor hele vor Litteratur oversvømmes af erotisk-sanselige Skildringer af Forholdet mellem Mand og Kvinde, Skildringer saa jordbundne, for ikke at bruge noget stærkere Udtryk, at det føles som en hel Velgerning, naar der som her endelig igen engang peges opad mod højere, renere Sfærer. — Men medens Anna Brosbølls Artikel, som sagt, tager Sigte paa denne jordbundne Kærlighed, hvis Særkende det netop er, at den glemmer Skaberen over Skabningen, at den gør Genstanden for sin Kærlighed til sin Afgud, — saa hævder Elisabeth Hostrup i Modsætning hertil, at Kærligheden netop er det centrale i Menneskelivet. Hun siger, at „Kærligheden er Gud i Mennesket, hans eget Væsen i os, Afspejlingen af ham i os, Guds billedet nedlagt i Menneskesjælen.“

Ja, det er et smukt og fint Syn paa Kærligheden, og vi kunne godt være med til at sige: Ja, Gud ske Lov, Elisabeth Hostrup har Ret, der findes endnu her i Verden ægte, sand og ren Kærlighed, ikke blot den store, humane Kærlighed mod de mange, men ogsaa den, der kan binde to enkelte Mennesker sammen. Men maa vi dog ikke samtidig med et Suk indrømme, at selv i denne Kærlighed findes der mange Slakker, og at det bliver mere og mere sjældent at finde denne Art af Kærlighed mellem Mand og Kvinde, den Kærlighed, hvor Gud føles og mærkes som den, der knytter Baandet mellem de to? Maa vi ikke indrømme, at det sandelig ikke er *denne* Kærlighed, vor nyere Litteratur fra alle Lande bærer Bud om.

Men imod denne den nyere Litteratures Forherligelse af den erotisk-sanselige Kærlighed mellem Mand og Kvinde var det jo, at Anna Brosbøll tog til Orde. Derfor forekommer det mig, som sagt, at Elisabeth Hostrups Indvending ikke rammer. De to Kvinder tale ligesom om noget helt forskelligt.

Løvrigt mener jeg ogsaa, at der er et Fejlsyn hos Elisabeth Hostrup, naar hun i Modsætning til Anna Brosbøll hævder, at „Gud ikke er misundelig paa vor Kærlighed til hinanden indbyrdes, om den saa er aldrig saa stærk og dyb.“ — „Misundelig“ er ikke noget heldigt Udtryk for Forholdet: Gud og Menneske imellem, men vi bør dog her mindes Jesu Spørgsmaal til Peter: „Simon Jonas's Søn, elsker du mig mere end disse?“ (Joh. 21, 15). — „Mere end disse?“ spørger Jesus. Ligger der ikke netop i dette Spørgsmaal en Tilkendegivelse af det, som Anna Brosbøll peger paa, at *over* alle menneskelige Forhold, de være saa dybe og inderlige, som de vil, *maa* og *skal* dog vort Gudsforhold staa?